

Ett feministiskt unikum

FILM

Män som hatar kvinnor

Regi: Niels Arden Oplev

PREMIÄR 27 FEBRUARI

JAG SKA ERKÄNNA att jag blev besviken när rollbesättningen till filmatiseringen av Stieg Larssons bästsäljare *Män som hatar kvinnor* tillkännagavs. En av Sveriges snyggaste skådisar i huvudrollen som 24-årige outsidersen Lisbeth Salander och till det 49-åringen Michael Nykvist i rollen som hungrig reporter och tillika hennes älskare, Mikael Blomkvist. Upplägget kändes tveksamt.

Men när nu *Män som hatar kvinnor* går

upp på bioduken är det bara att konstatera att Noomi Rapace inte spelar Salander, hon är Salander. Och kanske är ytterligare en förklaring till att regissören trots allt går hem med sin rollbesättning att de allra flesta av bokens många sexscener strukits bort.

Filmen är feministiskt unik tack vare en central scen: Att en kvinna utsätts för grova sexuella övergrepp, utkräver hämnd mot förövaren – och sedan varken blir galen eller dör; ärligt talat har jag aldrig tidigare sett det på bioduken. Lisbeth Salander gottar sig inte i hämnden, hon ger tillbaka öga för öga för att själv överleva. Traditionell rättsskipning är inte ett alternativ eftersom det ju är representanten för det "goda" samhället

som är förövaren. Hennes brutala hämnd är en förlösande scen, ett riktigt *balleluja moment*.

Filmen *Män som hatar kvinnor* saknar flera av bokens politiska dimensioner. Men kanske var det nödvändigt för att åstadkomma ett sammanhållet filmiskt drama.

Och låt mig sammanfatta: Filmen lyckas med sin viktigaste uppgift – att åstadkomma samma fantastiska känsla som boken. Det kunde ha varit jag.

Jag är visserligen inte supermegasmart som Salander. Men jag kan också samla mig, resa mig. Jag kan vägra vara offer.

REBECCA BOHLIN

rebecka.bohlin@arbetaren.se